

Mester Györgyi

A medveasszony

Már egy évtizede magányosan élt az erdőben, de nem szenvedett tőle. Az ő választása volt, senki másé, hogy különvált a közösségtől, kivonta magát a település életéből. Erdész volt, a természetes lét szerelmese, de különösen az erdőt szerette, minden teremtményével együtt.

Naponta tizenöt-húsz kilométert is megtett, fáradhatatlanul róttá az erdei ösvényeket, félévente elkoptatott egy bakancsot. Minden alkalommal ellátogatott a kihelyezett etetőkhöz, feltöltötte azokat, az orvvadászok csapdáit sorra felszedte, tönkretette, ha útjába sérült állat került, hazavitte, ápolta, majd szabadon engedte.

Szerették az állatok, nem féltek tőle, nagyon tudott bánni velük. Így járt vissza másnapoként, a törött szárnyát újra használni tudó, ünneplőruhás öreg szarka, és a kerítés korlátjáról bámészkodott befelé. Na, nem pusztán barátságból látogatott el az erdészlakhoz, egy kis számítás is volt benne, hiszen tudta, hamarosan magot szórnak elé, s az erdész „beszélget” is vele, amit ő mindig barátságos cserregéssel viszonzott. Így társalogtak. Egy kisebb őzcsorda is gyakran megfordult a közelben, tudták, érezték, ott veszély nem fenyegeti őket. Ugyan néha-néha megdézsmálták a friss konyhakerti növényeket, de igazi kárt sohasem okoztak. Az udvaron egy kis vadmalac is növekedett, valahogy lemaradt az anyjától, úgy került a házhoz.

A rengeteget azonban nem csak ilyen szelíd jószágok népesítették be, maga útját járta a hiúz, farkasfalka üvöltése hallatszott az éjben, s néha a medvék is lejöttek a sűrű fákkal borított magasabban fekvő erdőkből.

Egy hajnalon, szokása szerint az erdőt járta, amikor a sűrűben egyszer csak gyenge, nyivákoló hangot hallott. A hang forrását keresve, hamarosan ráakadt egy kicsi medvebocsra. Végig se gondolta a lehetséges következményeket, már nyúlt is hozzá. Azonnal látta, hogy a talpát teljesen átfúrta egy jókora ágdarab, a seb gyulladt volt, erősen gennyezett, a kis állat teljesen le volt gyengülve. A karjába emelte a szinte öntudatlan, bundás testet, amikor a közelből morgás figyelmeztette, hogy nincs egyedül. Ő mégis, ügyet sem vetve arra, hogy döntése esetleg nem egyezik az anyamedve szándékával, gyors léptekkel hazafelé vette az irányt. Egy darabig nem csak érezte, hallotta is, hogy az anyaállat biztonságos távolságból követi, de nem közelítette meg. Talán már le is mondott a beteg kölykéről, az állatok megérik, ha valami már menthetetlen.

Épségben hazaértek. Rögtön nekifogott a botdarab eltávolításának, a sebet fertőtlenítette, kötést tett rá, és a kis állatba kevés folyadékkal beleerőltette azt a szert, amiről biztosan tudta, ha cseppnyi esélye is van a bocsnak, használni fog.

Eleinte óránként nézett rá, később az állat kicsit felélénkült, mocorogni kezdett, láthatóan könnyebben viselte a sérülését is. Amikor már meg lehetett etetni, csak akkor kezdett vele barátkozni. A bánatos medveszemek hálásan néztek vissza rá, miközben tulajdonosuk mohón szívta a gyógyszerekkel dúsított kecsketejet.

Na, végre egy nőnemű lény is került a házhoz - jegyezte meg félhangosan, és elmosolyodott. Megszokta, hogy magában beszél, hiszen nem volt kihez szólnia. Az állatokat becézte, ha szólhatnékja volt. Most legalább volt kihez.

A kis bocs szépen gyógyult. Egy idő múlva, már csupán a durva felületű, kerek, piros heg mutatta, hogy a talp valaha komolyan sérült.

Míg nem volt teljesen jól, az ágya mellé leterített pokrócon altatta, néha még éjjel is felriadt és ránézett, nincs-e valami baj, lélegzik-e még. Gyógyulása után a mackólánynak szokása maradt, hogy mellette aludjon a földön. Elkergetni se tudta, pedig jobb lett volna, ha az istállóban alszik, ahol a jászol mellé vackolt neki. Talán félt az üres helyiségben, vagy csak annyira hozzászokott, ki tudja, tény, hogy a ragaszkodásától nem szabadult. Egy idő után nem is bánta, bár sokszor eszébe jutott, a medve örökre még sem maradhat a háznál. Nem csak kedvelte, megszerette, s ha nem szégyellte volna, meg is könnyezi, amikor egy év elteltével úgy döntött, vissza kell küldenie az erdőbe.

Többször kísérelte meg otthagyni, aztán hátat fordítani, és eljönni, de csak nagy sokára sikerült. Akkor is úgy, hogy lövésekkel kellett szaporább távozásra bírni, amit a medvelány először nem is értett. Amikor aztán közvetlenül mellé lőtt, akkor lassan megindult az erdő sűrűje felé. Nem szaladt, tudta, hogy úgyszem bántaná.

Ekkor egy hónapra beköltözött a faluba, egyik távoli rokonához, gondolván, ha a medve vissza is jön a házhoz, de ott nem talál mozgást, majd leszokik a visszajárkálásról, és végleg megtalálja helyét az erdőben.

Azért később is hiányzott neki. Reggelente, amikor kilépett az ágyból, talpával egyből a selymes mackóbundát kereste. Szomorú volt, hogy nem találta. Mintha egy kedves nőnemű lényt veszített volna el. Emlékezett, hogy éjszakánként néha arra riadt, a medve az ágyról lelógó kezét nyaldossa, vagy csak rátette a mancsát az ő karjára.

Ez is hiányzott, meg minden, ami hozzá kötötte. A róla való gondoskodás, a tőle kapott szeretet. És ekkor gondolt először arra, hogy asszonyt kellene hozni a házhoz, nem jó egyedül.

Nagy ritkán, de továbbra is bejárt a nagypiaci napon a faluba. Egy alkalommal, új árust fedezett fel a kofák között. Fiatal, barna lány volt, talán még a húszon is innen. Erdei gyümölcsöket, gombát árult, kézi fonású kosárból. Megszólította, hogy közelebről is szemügyre vehesse. Először a gyümölcsök felől érdeklődött, aztán vásárolt tőle, pedig mi szüksége volt neki málnára meg szederre? Hiszen ő ismerte a legjobb lelőhelyeket, már le sem hajolt értük, olyan természetes volt, hogy leszedheti, hogy bőségesen van belőle.

A lány kellemesen mély, borongós hangon válaszolt neki. Jobban megnézte magának. Az arca piroszposzgás volt, mint aki minden idejét a szabadban tölti, dús szemöldöke alól, meleg, barátságos pillantású barna szempár sütött felé. Ajka telt volt, s természetűl rózsaszínű, apró, erős fehér fogai kivillantak minden mosolynál. Haja tekergő örvény volt, vastag, selymesen sötétbarna zuhatag. Az alakját alig látta, mivel egy ládán ült, de abban biztos volt, hogy az erős vállak alatt kemény keblek, izmos, masszív kis test következik, mely formás, de erős lábakon áll. Olyan középtermetű volt, mint egy süldő mackólány. Csak ekkor gondolt arra, hogy kedves állatával hasonlítgatja össze a barna szemeket, a masszív testalkatot, a kedvességet...

A lábszárközépig érő szoknya alól, kilátszott a két kis tömött lábfej. Az egyiken ekkor váratlanul egy kerek, piros forradás nyoma tűnt elő. A lány észrevette, hogy a férfi pillantása a lábára szegeződik, ezért zavarában maga alá húzta, azonban ekkor, a hirtelen mozdulattól láthatóvá vált, ugyanolyan heg van a talpán is. Mintha valami átszúrta volna a lábfejét.

Az erdész megvette a lány aznapi egész árukészletét, sőt, még hozzátette, hogy mivel nagyon szereti a málnát, másnap is eljön.

Mielőtt visszament volna az erdészlakba, betért a korcsmába, hogy a lány felől

érdeklődjön. A korcsmáros nem, de a felesége tudott róla valamit. Állítólag, legalább is, a mindentudók azt rebesgetik, a lány egyedül él az erdőben, végtelenül szegényes körülmények között, egy egyszerű fatákolmányban, amiben még ágy sincs. A földön alszik egy régi pokrócon. Eredetileg nagy pereputtyal jött, szülők, rokonok, sok apró gyerek, átutazóban voltak. Letelepédtek, megpihentek az erdőben. Ugyan messze voltak a falutól, de amikor eltűnt egy birka, őket gyanúsították, mivel idegenek voltak, és nagyon szegények. A károsult gazda fejszével meg a szomszédokkal indult az erdőbe, kideríteni az igazságot. Hogy igazán vétkesek voltak-e, vagy sem, akkor még senki sem tudta, de a család mégis gyorsan táborot bontott, el akarván kerülni az összetűzést. Eltűntek, sátrastul, szekeresül, pereputtyostól. A lány éppen az erdőt járta, gyümölcsöt, gombát szedett a piacra, és mire visszatért, hűlt helyét találta a családjának. Eleinte érdeklődött utánuk, de aztán abba hagyta. Őt nem bántotta senki, hiszen tudták, elment volna ő is, ha ludas a dologban, aztán meg előkerült az elveszettnek hitt birka is. A lány ittragadt. Hogy tényleg így volt-e, vagy másképpen került erre a vidékre, biztosan senki sem tudott. Egyszerű lány volt, erdőben élt, a sérülését gombázás közben is szerezhette - gondolta az erdész, de egyre csak foglalkoztatta a dolog. Egészen addig, míg el nem döntötte, hogy feleségül veszi, úgymint olyan asszony kell a házhoz, aki megszokta az erdőt.

A faluban ülték meg az egyszerű lakodalmat, majd kivitte az új asszonyt az erdészlakba. Nem volt annak semmi holmija, azon kívül, amit magán hordott. Az első együtt töltött estén fáradtan aludtak el.

Éjszaka az erdész hirtelen felriadt álmából, de nem értette az okát. Amikor magához tért, rögtön az asszonyt kereste mellette az ágyban, azonban ott senkit nem talált. A meglepetéstől felült, lelépett az ágyról, s talpa valami selymes, puhán bársonyos dologba mélyedt. Lenézett, és látta, újdonsült felesége ott kucorog a régi pokrócon, keze felnyúlik hozzá az ágyra. Valószínűleg az érintésére ébredt, amikor a nő álmában, önkéntelenül megfogta a kezét. A medveasszonyt akkor a karjaiba vette, és olyan gyengéden fektette vissza az ágyba, hogy még csak fel sem ébredt...
